

~~M. 2455/42~~

~~7F~~

~~165~~

~~4F~~

~~M. 809/192-205~~

~~22F~~

~~TÁRSAS~~

~~ANGOL~~

B Tört. 2r B/a

Handnyi Pál: „Egy kis
életrajz”

26-27.

2 pld

Omnes Mária

Harsányi Pál:

Égy kis észrevétel folyó esztendői januá-
rius' 25. napján kiadott felszólításra a
magyar nemzethez. Pesten, Aprilis' 6-ik
napján 1831.

Magyar, nyomt. 2 r. 2 lev. 2 példányban (a jézusi Harsányi vob.)

össze egyszerre az üres névnek. Hát a' Magyar hányat emelne csak kevés időre is, ha az emlékosztogatást Kisfaludy Károlyon kezdené? Szóval, ha ezt tenné, magát a' Nemzet, az érdemet nem esmerés, vagy megkülönböztetés' nem tudása, 's csak a' kül Nemzetek' észtelen majmolása miatt, az okos világ előtt úgy kinevetetné: mint Kisfaludy Károly kikaczagtatá magát a' Bétsi Játék-színen, németre fordított 's eljátszott egyik Comoediájával. Az ő emléke ugyan szépen tisztelné a' Hazát! ugyan szépen tárgyazná Nemzetünk' dicsőségét!

De távol legyen tőlem azon alacsony vélekedés a' Nemzetről, hogy, néhány hirtelenkedők' szaván megindulván, arra vetemednék, a' miről tökéletesen, hiszem, magok a' felszólítók, kik hibájit, gyengéjit, tökéletlenségeit magok is látják, sincsenek meggyőződve. Bűnhődém, ha Nemzetemről azt gondolnám, hogy, az egy magában nem értelmes valami, hanem csak egy műszer, mellyet akárkinek lehet mozgatni tetszése szerént; nem is azért írom ezt, mintha botlástól félténém, 's inteni akarom, hogy, magát le ne alázza; mert tudom szentül, hogy ezen Nemzeti érzést kimutató felhívás, kérés, fogamat nélkül hangzanék el, sőt ezen ráfogott valóban Nemzeti Ügyet neveti, kaczagja; 's fogadni merem, hogy Kisfaludy Károlynak emléket szabad ég alatt úgy sem fogott volna állítani soha, ha senki ellene nyilván ki nem kelt volna is: hanem azért, hogy a' felszólítók ne álmodozzanak olly alacsonyul a' Nemzetről, mintha annak jobb belátása nem volna mint nekiök, esmerni 's megkülönböztetni a' való és ráfogott érdemet, 's vakon hagyná magát rábeszélletni, elcsábíttatni akármire, sőt mint Arad több szép lelkei, a' hála tüzeben magán segíteni nem tudván, tőlök kérdené mi tévő legyen. Elégedjenek meg azon rézre metszendő emlékekkel, melly az 1832-ik évi Aurórában, mint a' szabad ég alattinak rajzolatja ígértett; vagy ha elragadtattak annak emelni emléket ki magának állandóbbat emelt munkájiban, állítsanak akár egiptomi piramist, csak hogy magok' erszényökből, és nevek alatt, nem a' Haza' nevet rajta lealázva.

Ne gondolják azonban hogy belőlem az irigység' lelke beszél, mert ha volt valaha, vagy van az igaz érdemnek becsülője, és tisztelője, én vagyok egy a' legbuzgóbb imádóji közül; de részre hajlás, 's minden mellékes alacsonyító tekintetek nélkül adom meg mindennek övét, nem többet senkinek, sem nem kevesebbet mint érdemem.

Pesten, Aprilis' 6-ik napján 1831.

Harsányi Pál.

EGY KIS ÉSZREVÉTEL

FOLYÓ ESZTENDEI JANUARIUS' 25. NAPJÁN KIADOTT

FELSZÓLÍTÁSRA

MAGYAR NEMZETHEZ.

Suum cuique.

Emléket emelni valakinek, úgy vélem, két ok indíthat:

1-ször. Hogy az érdem az érdemesben, ennek halála után is, megjutalmaztassék; 's az érdem iránti hala, a' maradéknak is kimutattassék.

2-szor, és főképen (mert az első a' meghóltra nézve úgy is hiú gondolat): Hogy az illy nemü megtisztelés által az élők és élendők, hasonló érdem' szerzésére gerjesztessenek.

Most, midőn megboldogult Kisfaludy Károlynak barátjai (az emlékére, és munkái' kiadására ügyelő társaság) felszólíták a' Nemzetet hogy neki szabad ég alatt emléket emeljen, kérdés, megfelel-e ezen szándék a' mondott indító okoknak?

Az elsőre nézve azt hiszem, hogy, a' költésnek csak nem minden nemébe bele kapni ugyan, de jó munkát egyikben sem adni, nem emlékre méltó érdem: valamint egy zsebkönyvet kezdeni a' literaturában, sem az; vagy ha ez igen, úgy állítsunk elébb Igaz Sámuelnek, ki Hébe legelső zsebkönyvvel a' Hazában Kisfaludy Károlyt megelőzte. Valakinek emléket emelni, annyi mint, azt azon nagy geniekkal egy rangba tenni, kiknek más Nemzetek emléket emeltek; — már pedig Kisfaludy Károlyt Shakespearrel, Milton-nal, Racine-nel, Voltaire-ral, Klopstok-kal, Schiller-rel, s. a. t. együve tenni, a' Nemzet' tudatlanságát, boldogtalan együgyűségét, mellyel az érdemet esmerni, 's megkülönböztetni nem tudja, árúlna el. Őt genienek mondani, teszi, a' genie nevet bitangolni. Ő geniet nem is látott, sőt ha utána maradt kevés könyveiből, mellyek közt, a' mint közönségesen tudva van, egy derek sem volt, következést lehet húzni, geniemunkát talán nem is olvasott. De egyébiránt is, hogy ő a' tudományokba szerentsétlenségre beavatva nem volt, emlitenem sem szükség, mivel mindenki tudja. Hogy a' Magyar Nemzet, melly az emlék' állításával eddig minden Nemzetek közt legfősünyebb volt, 's Árpádot a' Haza' Szerzőjét, Sz. Istvánt a' Haza' alapítóját, Andrást az arany Bulla' Adóját, Hunyadit, Mátyást, Zrinyit, s. a. t. emlék nélkül hagyta, 's Királyainak még sirhalmaikat sem őrizte meg, ezen hibáját Kisfaludy Károly Hadnagyban hozza helyre, senki sem te-

heti fel okosan egy olly Nemzetről, melly olly nagy embereket szülhetett. Vagy, hogy az írói körben maradjak, ha a' Nemzet Zrinyit a' Költőt, Csokonait a' kedvenczét, s. a. t. ámbár ezek a' kor' mostohasága miatt ki nem mivelhették is azon költői lángot, mellyel Kisfaludy Károlyt jóval meghaladták, emlékre nem méltányolta, micsoda idétlen enthusiasmus volna tőle, hogy most Kisfaludy Károlyt azal megtisztelje, ki sem első nem volt, ki irni kezdett a' Hazában, hogy ezen esetben a' rossz Irónak is nagy érdeme lenne; sem olly munkát nem hagyott, mellyel a' Nemzet dicsekedhetnék; sem a' nyelvet illően nem mivelte (mert elsőbb munkájiban még Orthographia sine) anynyival kevésbé állított valamelly nyelvskolát, (maga is csak tanítvány lévén a' Kazinczyében); sem egy általában szemebetűnő érdemet nem szerzett a' Literaturára nézve; mert hiszen, hogy még ezután ígért és reménylett fénylenie 's a' töredékiben is nagy Trencsényi Csák Mátét (mint a' felszólító állítják) akarta adni, ezen szép, de, már akár hogy, bé nem teljesedett ígért talán csak nem érdemel emléket szabad ég alatt? Akkor kívált mikor vagynak férjaink, kik igazán dolgoztak, 's kiken megmutathatók, hogy végkép nem alszunk, nem tespedünk, 's vagynak kik a' dolgozót méltányolni tudják; hogy többeket ne említsek, csak Révayt nevezem; vagy kitekintvén az írói körből G. Festetics Györgyöt, és Szécsényi Ferenczet, kik a' Haza' boldogsága' előmozdításában halhatlan érdemeket szereztek; 's akkor mikor élő Irójink közt is vagynak, kik, ha Kisfaludy Károlynak torony magasságu emlék állíttatnék, csillagokig felnyúlót érdemelnének, a' millyent a' Haza nem is adhatván, ezek méltóan meg nem fognának jutalmaztatni; csak Kazinczyt említem, az első, ki mint nyelv-mester magyar írói nyelvet állított; vagy csak magának Kisfaludy Károlynak bátyját, Sándort, kinek Himfyjéből sok dalok örökre maradnak, 's regéji közönségesen kedvesek; de mit fog legfeljebb tíz esztendő múlva mutatni a' Haza Kisfaludy Károly' munkájából, melly csak a' valamire való művek közt is megállhasson? Ó mostani mulékony hírét nem egyébnek, mint azon részre hajlólag íranta buzgó felekezethez köszönheté, melly kiabálva dicsérvén az Auróráját (ezen gyűjteményben épen nem az ő munkái legjobbai, sőt Szalay Beniamin alatti darabjai rendszeren égetni valók) abban önnön magát dicsérte, (örömet elhalgatván más mellékes okokat, mellyek az alaptalanul magasztaló lármát indíták). Ezen felekezete minden igaz ok és józan megfontolás nélkül (vizsgálja bár akármelly értelmes részre nem hajló Olvasó) annyira kikialtá őt életében, 's annyira elámitá vele a' világot, hogy a' valódi érdem mellette ho-

mályba borult, jöllehet a' Publicumnak józanabb része nem halgatá éretlen harsogásait, mellyekkel elcsabítani igyekezte.

Azon érdeme, melly csak egyetlen igazi érdeme, hogy Kritikus nem volt, és vele az Irók', 's általa a' könyvek', és nem rossz könyvek' száma szaporodott, hogy azon idejét, mellyet, fájdalom! sok mások emberséget tapodó csúfos Kritikák' halomra irásával, 's henyeséggel vesztegetnek el, jóra fordította, szóval használni, és nem hijában élni igyekezett, igen megjutalmaztatott már azzal is, hogy a' Magyar Akadémiának rendes, leendő nagy cselekvésű, tagjává választaték; — 's ha még ezen felül, buzditás kedvéért, a' Nemzet akármelly kis érdemecke iránt hálával akar lenni; vagy legfeljebb, hogy valódi művészének, Ferenczynek, is több dolgot adjon: meljképét kifaragtatván az Akademia' Könyvtarába, mint Csokonaiét a' Debreczenyi Collegiumba, bététetheti; mellyel ezután is minden Akademiástját megtisztelheti; de azt a' Nemzeti Museumba tétetni már sok volna.

A' mi a' másodikat illeti: mikor a' Nemzet valakinek csak egy petrezselkoszorút ad is, mint hajdan a' Nemeai játékokon, vélekedésem szerént már az is nagy megjutalmazás, annyival inkább ha a' Magyar Nemzet Kisfaludy Károlynak meljképét kifaragtatja, érdemét igen megjutalmazza; de neki szabad ég alatt emléket emelni, kinek a' Nemzet' boldogságára 's előmenetelére semmi nevezetes tette nincsen; 's kiról csak egynéhány év múlva is igen világos lesz az, hogy nem az egész Község bókolt a' ráfogott genieköltőnek, hanem csak egy néhány lármás és meggondolatlan irkafirkáló (mert különben meg nem foghatná a' maradék, mit tudunk benne csudálni) annyit jelent, mint az emlékemelést minden különbség nélkül akár kinek adni, 's annak nagyságát, a' mi más Nemzeteknél szent, lealacsonyítani, minden napivá tenni; 's lessz-e úgy valaha egy érdemes ember, egy örök emlékezetet, halat érdemlő férjű, ki ilyen megtiszteltetésre vágynék? 's így az emlék elérné-e legfőbb rendeltetését, hogy tettekre gerjesszen? sőt inkább, azt hiszem, minden igazi nagy ember megsértettnek, legyalozottnak fogná magát, és méltán, tartani, ha valódi érdeme azzal tiszteltetnék meg, a' mivel másnak hijába valósága; 's kérni fogná a' Hazát, hogy az ilyen megtisztelést tartsa magának. Ha a' nem-érdemnek, 's legfeljebb kis érdemnek ilyen nagy jutalmat, emléket szabad ég alatt, millyennel a' messze terjedt Ausztriai Birodalomban II-ik Jósefen kívül olly kevesen dicsekedhetnek, osztogatna az Ország, mit fogna adni a' való érdemnek? Görög Ország elébb egy emléket is ritkán, és nehezen emelt az igaz érdemnek, de később három százat is tornyozott

össze' egyszerre az üres névnek. Hát a' Magyar hányat emelne csak kevés időre is, ha az emlékosztogatást Kisfaludy Károlyon kezdené? Szóval, ha ezt tenne, magát a' Nemzet, az érdemet nem esmerés, vagy megkülönböztetés' nem tudása, 's csak a' kül Nemzetek' észtelen majmolása miatt, az okos világ előtt ugy kinevettetné: mint Kisfaludy Károly kikaczagtatá magát a' Bétsi Játék színen, németre fordított 's eljátszott egyik Comoediájával. Az ő emléke ugyan szépen tisztelné a' Hazát! ugyan szépen tárgyazná Nemzetünk' dicsőségét!

De távol legyen tőlem azon alacsony vélekedés a' Nemzetről hogy, néhány hirtelenkedők' szaván megindulván, arra vetemednék, a' miről tökéletesen, hiszem, magok a' felszólítók, kik hibájit, gyengéjit, tökéletlenségeit magok is látják, sincsenek meggyőződve. Bűnhőd-ném, ha Nemzetemről azt gondolnám hogy, az egy magában nem értelmes valami, hanem csak egy műszer, melyet akárkinek lehet mozgátni tetszése szerént; nem is azért írom ezt, mintha botlástól félténém, 's inteni akar-nám hogy, magát le ne alázza; mert tudom szentül hogy ezen Nemzeti érzést kimutató felhívás, ké-rés, foganat nélkül hangzanék el, sőt ezen rá-fogott valóban Nemzeti Űgyet neveti kaczagja; 's fogadni merem hogy, Kisfaludy Károlynak em-léket szabad ég alatt ugy sem fogott volna allítani soha, ha senki ellene nyilván ki nem kelt volna is: ha-nem azért hogy, a' felszólítók ne álmodozzanak olly ala-csonyul a' Nemzetről, mintha annak jobb belátása nem volna mint nekiök, esmerni 's megkülönböztetni a' való és ráfogott érdemet, 's vakon hagyná magát rábeszél-letni, elcsábíttatni akármire, sőt mint Arad több szép lelkei, a' hála tüzeben magán segíteni nem tud-ván, tőlök kérdené mi tévő legyen. Elégedjenek meg azon rézre metszendő emlékekkel melly az 1832-ik évi Aurórában, mint a' szabad ég alattinak rajzolatja ígérte-tett; vagy ha elragadtattak annak emelni emléket ki magának állandóbbat emelt munkájiban, állítsanak akár egiptomi piramist, csak hogy magok' erszé-nyökből, és nevék alatt, nem a' Haza' nevet rajta lealázza.

Ne gondolják azonban hogy belőlem az irigység' lelke beszéll, mert ha volt valaha, vagy van az igaz érdemnek becsülője, és tisztelője, én vagyok egy a' legbuzgóbb imá-dóji közül; de részre hajlás, 's minden mellékes alacso-nyító tekintetek nélkül adom meg mindennek övét, nem többet senkinek, sem nem kevesebbet mint érdemel.

Pesten, Aprilis' 6-ik napján 1831.

Harsányi Pál.

EGY KIS ÉSZREVÉTEL

FOLYÓ ESZTENDEI JANUARIUS' 25. NAPJÁN KIADOTT

FELSZÓLÍTÁSRA

MAGYAR NEMZETHEZ.

Suum cuique.

Emléket emelni valakinek, ugy vélem, két ok indíthat:

1-szor. Hogy az érdem az érdemesben, ennek halála után is, megjutalmaztassék; 's az érdem iránti hála, a' maradéknak is kimutattassék.

2-szor, és főképen (mert az első a' meghóltra nézve ugy is hiu gondolat). Hogy az illy nemü megtisztelés által az élők és élendők, hasonló érdem' szerzésére gerjesztessenek.

Most, midőn megbódogult Kisfaludy Károly-nak barátjai (az emlékére, és munkái' kiadására ügyelő társaság) felszólíták a' Nemzetet hogy, neki szabad ég alatt emléket emeljen, kérdés, megfelel e ezen szándék a' mondott indító okoknak?

Az elsőre nézve azt hiszem hogy, a' költésnek csak nem minden nemébe bele kapni ugyan, de jó munkát egyik-ben sem adni, nem emlékre méltó érdem: valamint egy zsebkönyvet kezdeai a' literatúrában sem az; vagy ha ez igen, ugy állítsunk elébb Igaz Sámuelnek, ki Hébe legelső zsebkönyvvel a' Hazában Kisfaludy Károlyt megelőzte. Valakinek emléket emelni, annyi mint; azt azon nagy geniekkal egy rangba tenni, kiknek más Nemzetek emlé-ket emeltek; — már pedig Kisfaludy Károlyt Shakespear-rel, Milton-nal, Racine-nel, Voltaire-ral, Klopstok-kal, Schiller-rel, s. a. t. együve tenni, a' Nemzet' tudatlansá-gát, bódogtalan együgyűségét, mellyel az érdemet esmer-ni, 's megkülönböztetni nem tudja, árulná el. Őt genie-nek mondani, teszi, a' genie nevet bitangolni. Ő geniet nem is látott, sőt ha utána maradt keves könyveiből, mel-lyek közt, a' mint közönségesen tudva van, egy derek sem volt, következtést lehet huzni, geniemunkát talán nem is olvasott. De egyébiránt is, hogy ő a' tudományokba sze-rentsétlenségre beavatva nem volt, emlitenem sem szükség, mivel mindenki tudja. Hogy a' Magyar Nemzet, melly az emlék' állításával eddig minden Nemzetek közt legfősve-nyebb volt, 's Árpádot a' Haza' Szerzőjét, Sz. Istvánt a' Haza' alapítóját, Andrást az arany Bulla' Adóját, Hunyadit, Mátyást, Zrinyit, s. a. t. emlék nélkül hagyta, 's Kirá-lyainak még sírhalmaikat sem őrizte meg, ezen hibáját Kisfaludy Károly Hadnagyban hozza helyre, senki sem te-

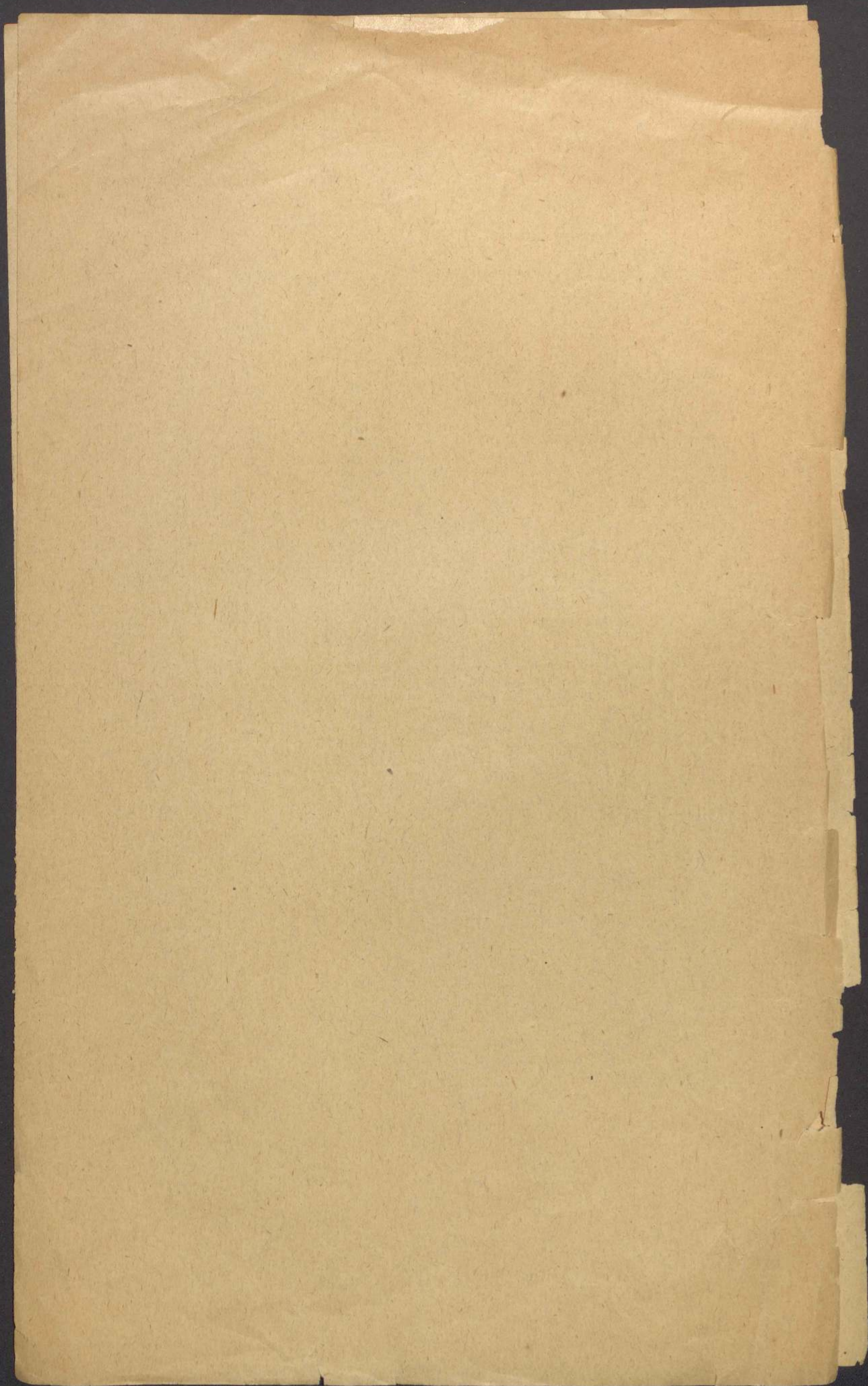
heti fel okoson egy olly Nemzetről, melly olly nagy embereket szülhetett. Vagy hogy az írói körben maradjanak, ha a' Nemzet Zrinyit a' Költőt, Csokonait a' kedvenczét, s. a. t. ámbár ezek a' kor' mostohasága miatt ki nem mivelhették is azon költői lángot, mellyel Kisfaludy Károlyt jóval meghaladták, emlékre nem méltányolta, micsoda idélen enthusiasmus volna tőle hogy, most Kisfaludy Károlyt azzal megtisztelje, ki sem első nem volt, ki írni kezdett a' Hazában, hogy ezen esetben a' rossz Irónak is nagy érdeme lenne; sem olly munkát nem hagyott, mellyel a' Nemzet dicsékedhetnék; sem a' nyelvet illően nem mivelte (mert elsőbb munkájában még Orthographia sine) anynyival kevésbé állított valamely nyelvskolát, (maga is csak tanítvány lévén a' Kazinczyében); sem egy általában szembetűnő érdemet nem szerzett a' Literaturára nézve; mert hiszen, hogy még ezután ígért és reményelt fénylenie s a' töredékiben is nagy Trencsényi Csák Mátét (mint a' felszólítók állítják) akarta adni, ezen szép, de, már akár hogy, bé nem teljesedett ígért talán csak nem érdemel emléket szabad ég alatt? Akkor kívált mikor vagynak férfaink, kik igazán dolgoztak, s kiken megmutathatók hogy végkép nem alszunk, nem tespedünk, s vagynak kik a' dolgozót méltányolni tudják; hogy többeket ne említsek, csak Révayt nevezem; vagy kitekintvén az írói körből G. Festetics Györgyöt, és Szécsényi Ferenczét, kik a' Haza' hődagsága előmozdításában halhatlan érdemeket szereztek; s akkor mikor élő Irojink közt is vagynak, kik, ha Kisfaludy Károlynak torony magasságu emlék állíthatnák, csillagokig felnyulót érdemelnének, a' müllyent a' Haza nem is adhatván, ezek méltóan meg nem fognának jutalmaztatni; csak Kazinczyt említem, az első, ki mint nyelvmester magyar írói nyelvet állított; vagy csak magának Kisfaludy Károlynak bátyját, Sándort, kinek Himfyjéből sok dalok örökre maradnak, s regéji közönségesen kedvesek; de mit fog legfeljebb tiz esztendő mulva mutatni a' Haza Kisfaludy Károly' munkájából, melly csak a' valamire való művek közt is megálhasson? Ő mostani mulékony hírét nem egyébnek, mint azon részre hajlólag iránta buzgó felekezethez köszönheté, melly kiabálva dicsérvén az Auróráját (ezen gyűjteményben épen nem az ő munkái legjobbak, sőt Szalay Beniamin alatti darabjai rendszeren égetni valók) abban önnön magát dicsérte, (örömet elhalgatván más mellékes okokat mellyek az alaptalanul magasztaló lármát indíták). Ezen felekezete minden igaz ok, és józan megfontolás nélkül (vizsgálja bár akármelley értelmes részre nem hajló Olvasó) annyira kikiáltá őt életében, s annyira elámitá vele a' világot, hogy a' valódi érdem mellette ho-

malyba borult, jöllehet a' Publicumnak józanabb része nem halgatá éretlen harsogásait, mellyekkel elcsábítani igyekezte.

Azon érdeme, melly csak egyetlen igazi érdeme, hogy Kritikus nem volt, és vele az Irok', s általa a' könyvek', és nem rossz könyvek' száma szaporodott, hogy azon idejét, mellyet, fájdalom! sok mások emberséget tapodó csufos Kritikák' halomra irásával, s henyeséggel vesztegetnek el, jóra fordította, szóval használni, és nem hijában élni igyekezett, igen megjutalmaztatott már azzal is hogy, a' Magyar Akadémiának rendes, leendő nagy eszelekes és ú, tagjává választaték; — s ha még ezen felül, buzdítás kedvéért, a' Nemzet akármelley kis érdemecke iránt hálával akar lenni; vagy legfeljebb, hogy valódi művészenek, Ferenczynek, is több dolgot adjon: meljképét kifaratgató az Akadémia' Könyvtárába, mint Csokonaiét a' Debreczeni Collegiuméba, bététetheti; mellyel ezután is minden Akademiástját megtisztelheti; de azt a' Nemzeti Museumba tétetni már sok volna.

A' mi a' másodikat illeti: mikor a' Nemzet valakinek csak egy petrezselkoszorut ad is, mint hajdan a' Nemeai játékokon, vélekedésem szerént már az is nagy megjutalmazás, annyival inkább ha a' Magyar Nemzet Kisfaludy Károlynak meljképét kifaratgatója, érdemét igen megjutalmazza; de neki szabad ég alatt emléket emelni, kinek a' Nemzet' hődagságára s előmenetelére semmi nevezetes tette nincsen; s kiről csak egynehány év mulva is igen világos lesz az, hogy nem az egész Község bókolt a' ráfogott genieköltőnek, hanem csak egy néhány lármás és meggondolatlan irkafirkáló (mert különben meg nem foghatná a' maradék, mit tudunk benne csudálni) annyit jelent, mint az emlékemelést minden különbség nélkül akár kinek adni, s annak nagyságát, a' mi más Nemzeteknél szent, lealacsonyítani, minden napivá tenni; s lessz e ugy valaha egy érdemes ember, egy örök emlékezetet, halát érdemlő férjfiu, ki ilyen megtiszteltetésre vágyne? s így az emlék elérné e legfőbb rendeltetését hogy tettekre gerjessen? sőt inkább, azt hiszem, minden igazi nagy ember megsértettnek, legyalázottnak fogná magát, és méltán, tartani, ha valódi érdeme azzal tiszteltetnék meg, a' mivel másnak hijába valósa; s kérni fogná a' Hazát hogy az ilyen megtisztelést tártsa magának. Ha a' nem érdemnek, s legfeljebb kis érdemnek ilyen nagy jutalmat emléket szabad ég alatt, millyennel a' messze terjedt Ausztriai Birodalomban II-ik Jósefen kívül olly kevesen dicsekedhetnek, osztogatna az Ország, mit fogna adni a' való érdemnek? Görög Ország elébb egy emléket is ritkán, és nehezen emelt az igaz érdemnek, de később három százat is tornyozott

~~506 - 11-14-10~~

~~11/11/11 1056-151~~

~~100/808 - 10/11/11 - 10/11/11~~